

ми не побира такива мъдры нѣща; тяжко си ми да идѣ да броѣ звѣзды-ты; свѣтъ-тъ отъ учены-ты ще ся развали.“ Съ такива глупавы думы ся тѣшать нехриви-ты, и гледать само да ся наѣдѣтъ и напиѣтъ, както прави и добытъкъ-тъ, а за друго не щѣтъ ни да знаѣтъ. Тяжко си на такива глубавы. А пакъ умни-ти и прѣгави-ти искатъ да знаѣтъ за всичко и що-то не знаѣтъ пытать та го учать, и доклѣ не разберѣтъ добрѣ не мирясватъ. Блазѣ си на тыя умны хора!

Чловѣкъ колко-то повече знае и умѣе толкова по-харно ся поминува и става по-добъръ, защото може да ся сѣти, че не е нищо, и че Господъ е добъръ и великъ; че вѣкове-ти сѣ дългы, врѣмя-то безкрайно, а чловѣческый животъ е късъ. А кога ся сѣти за всичко това, той ся стяга та носи по-лесно тяжко-то брѣмя на трудове-ты и въ много тяжкы неволи облѣга ся на Бога и на неговѣ-тѣ милость, та си дава сръдце и трѣши.

Отъ памтивѣка еще умны хора не остояли да зѣнѣтъ, а все мыслили и мъдровали за Божій свѣтъ и Господъ имъ помогналъ та много нѣщо измѣдрили и проумѣли. Това, що-то проумѣли веднажъ за право и истинско, прѣдавало ся отъ стары на млада и минувало отъ колѣно на колѣно. Нови-ти пояси хора все притуряли по нѣщо си ново измѣдрено, и така хора-та повече и повече ся учили и истѣщявали. Доклѣ нѣмало книгѣ всечко ся приказвало отъ бащѣ на сынъ и на унуку и минувало изъ уста въ уста. Много пояси хора изирѣли и все така ся прѣдавало бащино и майчино. А колко и каквы познанія ся повличятъ отъ хыляды години! Колко ли новы мысли ся родили, загынѣли, и въскрѣсенѣли за да загынѣтъ